

Lélegzet-szakítás

Isten tenyeréből kicsúszván
 metamorfózis: merül
 arcommal háztető, mint
 árvíz idején kertes,
 vályogból, kőből épült ház.
 Fejem fölött fecskeraj,
 levegőt nyikorgató
 palakalapácsok. Vagány
 magány, nem vettem észre
 mi szemre tartozik:
 halnak szempillája nincsen . . .
 Nyelvvel ölt, gégével
 csomóz a víz. Nékem

lélegzet-szakítás,
 tengernek világcsúcs-
 javítás-próba. Úgy legyen!
 Fénytengely, újabb
 és újabb víztárcsa.
 Bartókiáda, formába öntött
 szappan, frissen hantolt sír,
 habzik vértelen egybehuppan,
 annyira még nem reménytelen,
 hogy illatát — illat-metafora
 Isten tenyeréből kicsúszván —
 ne pazarolja. Tüske záró-
 jeléből megszökik a rózsa.

Bence jött oda

„Kérem a személyijét!”
 Volt csöndem hozzá,
 s az évfordulós Arany-kötet,
 amire most nem térek ki,
 igazi lelkesítet,
 becsületpróba.
 Benyúl, végig tapogat
 lombok közt éles
 fénnyel a hajnal.
 Már-már elbízom magam,
 csakhoggy levéltitkában
 sérti meg a fát,
 csakhoggy enyves
 csontomra spekulál.

Föltárom zsebem barlang
 üregeit: kavics, csiga,
 szemüveg; hegyezőmet
 nappal előbb Duna-örvény
 nyelte el, ez nem rendőrvice,
 mielőtt pottyán, tüskéből
 kacsint rám a gesztenye.
 „Munkát igazolni, legközelebb!”
 Volt róla szó, jegyzeteim
 négyzetrácsa közt.

*Erre emlékezni kell.
Eső-kalitka-forradalom,
csónak-napraforgó-madárcsőr,
szél-vitorla-szépia,
csicsergő napoleon-sapka.
Híd, fényes vízfogó.
Karom lüktető kelése a nap.
Hagyom a fát, legyen
hova visszamenni!*

*Torkom nyíla előre mutat.
„Ha ön mint maga ellenlábas,
mit keres a parton?”
Bence jött oda hozzám a szigeten.*

*Kit megugat
és levizel a tulipán
hajnali kertben nem járatos.*

*És nem állok meg szó nélkül,
nem álom: pegazus tűnte-füst
cigaretтарúdhhoz fogva
legendás tér-fogat.*

*Megyek, szív-galvanizálásra
zakóbelsőre akasztott toll.*

Kockaház fölött helikopter-masni.

*Bezárkózom az ábécével, —
célpont, áram-teli kapcsoló,
felfüggesztett vadásztrófea.
Mosom kezem, vévéről el-
lopott névelős ülőke.*

Arctalan perc

*A félelem
világos:
négy bábozó
egymásba nyíló
huzatos ajtó.
Kifekszik zárban a kulcs,
fénydorongos vitézlászló,
kémény-csizmából kilépő
illuminált szellem.*

Ülök a szobában
magam, esik képernyőn a hó,
antenna nélküli depresszió.
Antenna nélküli depresszió.
Kezemben: birs,
kettészelem, kiröpül
belőle egy lepke,
villanybűrára száll,
akárha meg se lepne
egészhez illeszkedve
aránylik a rész;
árnyéka felnagyítva a falon.

Aztán ismét tv,
hó, sikamlós
combjával filmbéli nő,
szórja hamuját a képernyő,
s az utcán valaki lépeget.

(Arcoddal a folyó
eltakarja a lényeket.)

Látod magad
és elfogult vagyok,
kärömmal testeden
elfolyóztatok.
Lebég, lebég
matrózsapka-óra,
arctalan perc
érzek a fuldoklóra.

Leveszi súlyomat...

Leveszi súlyomat a víz
árnyék a dolgok fényűzése.
Hazád az, hol arcodnak
szárazföldből könnyököl ki
néhány métert a folyó
gondoltam, de nem éltem vele,
mert ahol a hazának egy,
„nemzetnek száznál is több
gondolata legyen”, s ki
anyai ölben hűlt helyét leli
halálán van ott a nemzet!
Tatár szél borzol, bőrömmön át
lélegzik a remény.